

Fotografia de Xavier
Monsalvatje dedicada
a Carles Rahola.

Xavier Monsalvatje, un olotí apassionat per Girona

ALEXANDRE CUÉLLAR I BASSOLS

Quan parlem dels Monsalvatjes, més o menys vinculats a Girona, ens cal posar molt en clar que, d'aquest llinatge, tres generacions consecutives ens han donat un personatge rellevant.

En primer lloc, fill d'Olot i resident molts anys a Girona, trobem en Francesc Monsalvatje i Fossas, il·lustre historiador nascut l'any 1853, autor de nombrosos estudis —la majoria referits al comtat de Besalú— agrupats en 26 volums gruixuts, amb el títol genèric de «Noticias históricas».

«Don Francisco», com l'anomenava tothom, va casar-se amb Virgínia Iglesias i va tenir una fillada nombrosa. Un dels seus fills (nascut a Olot) el batejaren amb el mateix nom del seu pare, però ell es va decantar pel de Francesc Xavier fins acabar amb el de Xavier a seques. Aquest personatge —del qual ens volem ocupar avui— es va casar amb Mercè Bassols i Bassols i va tenir quatre fills: Xavier, Joan, Dolors i Jordi.

Avui només queda en Xavier que ha esdevingut un compositor famós i un crític musical de primer ordre, i el seu germà Joan, professor d'agricultura, home d'una gran delicadesa i elegància espiritual, com el seu pare, el qual m'ha proporcionat tota la documentació per a la redacció d'aquestes notes.

Un esperit refinat

Físicament Xavier era alt, prim com una candela, vestia elegantment amb una americana de vellut cenyida fins al coll, un bastonet flexible a la mà¹ i un clavell a l'orella².

Josep Pla³ ens diu que «sempre va vestir d'acord amb les seves idees, amb aquella americana de pana finíssima que portava tan bé».

Espiritualment, Monsalvatje Iglesias era —ho deia tothom— un esperit refinat, el que se'n diu un «honest home»⁴ en el sentit francès de la paraula, que designava en els segels XVII i XVIII l'home culte, l'home exquisit, l'home desinteressadament gustador de les pures coses de l'esperit, en particular les escaients a les belles arts i a les belles lletres. Monsalvatje era exactament aquest tipus d'home. Tots els que l'havien conegut en destaquen de la seva persona, aquests trets d'home bo, sensible, d'una finor serena, delicat i idealista consumat. Segons Pla⁵ Xavier Monsalvatje va ser la flor, el producte social més determinat del modernisme gironí.

Nascut a Olot el dia 19 de gener de 1881 va ingressar al Col·legi dels Escolapis el dia 15 de setembre de 1889 —tenia vuit anys— i allà, com un alumne de bon comportament⁶, va cursar-hi pràctica-

ment tot el batxillerat.

«Don Francisco», el seu pare, per ampliar el negoci de banquer (que tota la vida va compaginar amb la investigació històrica) no va tenir altra dèria que la d'instalar la casa central a Girona. I tal dit tal fet, l'any 1896 s'hi va traslladar amb tota la família, i ocupà un pis de la plaça del Vi, cantonada carrer Alvareda.

La vida a Girona

El jove Xavier va arribar, doncs, a Girona, en el moment tremoladís dels quinze anys, quan la jovenalla comença a obrir els ulls a la vida. I allà s'hi va fer home i s'hi va arrelar fermament en cos i ànima.

Els seus amics van ser gironins, els seus amors, gironins, també. De seguida es va familiaritzar amb la catedral, amb la Devesa, amb Sant Pere dels Galligants, la vall de Sant Daniel, el carrer de la Força, els ponts de la vella ciutat... Olot, al cap de ben poc temps, ja només era un record d'infantesa.

A Girona, Xavier, ajudant el seu pare, feia de banquer. Però era un banquer a contracor. Ell mai no havia estat ocell de gàbia.

Xavier
Monsalvatje i
Mercè Bassols,
de viatge de
noces a
Venècia.

Xavier Monsalvatje
en un retrat al carbó
d'A. Martorell.

El seu fill, el compositor Xavier Monsalvatje i Bassols⁷ diu que el recorda assegut darrere de l'única finestra de vidre de l'establiment, tot despatxant els clients. En una altra dependència annexa, amb tamborets molts alts i uns llibrots monstruosos hi havia un estrany retrat d'un personatge barbut que ell no podia identificar. Anys després la seva mare li havia dit que l'esfinx era d'Ibsen. Ja era de preveure que sota aquesta presidència el negoci bancari se n'havia d'anar de pernes enlaire. Aquest fet es va produir cap a l'any 1919.

Tot just arribat a Girona Xavier Monsalvatje, envoltat d'amics del seu mateix caràcter, va fundar un periòdic de tendències obertament catalanistes que va titular «L'enderroc». Com a conseqüència d'algun article que removia l'aire tranquil de la ciutat provinciana, ell i diferents redactors, un dia de festa, van anar a petar a la presó per haver proferit en ple carrer alguns crits contra els cacics. D'aquest incident algun sector de la premsa se'n va plànyer⁸ i el va condemnar enèrgicament considerant injusta la sanció de ficar-los de reixes endins.

Aquesta va ser la primera campanada que va donar a Girona el nostre Xavier.

Ben aviat va fer amistat amb Prudència Bertrana, Carles Rahola i Llorens, Joaquim Pla, Laureà Dalmau, Joaquim Ruyra, Rafael i Narcís Masó i Valentí, Santiago Rusiñol, Cels Legar, Lluís G. Pla Prev., Francesc Vayreda, Miquel de Palol, el fuster tallista Fidel Aguilar, el titellaire Narcís Constans, Joan Coromina... Molts d'ells formaren la plana major que fomentava,

protagonitzava i dirigia la vida cultural (artística i literària) de la Girona de les dues primeres dècades d'aquest segle XX.

De tots aquests amics el predilecte va ser Carles Rahola, afusellat durant la repressió franquista de 1939. Amb ell van ser carn i ungla i congeniaven la mar de bé. Rahola l'apel·lava «gentil home» i el proclamava «el company que he estimat més; dels que he plorat més»⁹. Per la seva banda, a Carles Rahola, Monsalvatje l'anomenava «el meu millor amic».

Aquesta amistat entranyable va demostrar-se en la biografia sentimental que Rahola li va escriure després de la mort del seu amic. En veritat cada pàgina d'aquesta obra respira amor, admiració, companyerisme envers l'amic que, poc temps després, quan només tenia quaranta anys (!), els va deixar per sempre més¹⁰.

Monsalvatje, l'any 1911, es va casar amb Mercè Bassols i Bassols. Va ser un casament amb tots els ets i uts, d'aquells que constitueixen un esdeveniment social. La parella de nuvis va emprendre viatge de noces cap a Venècia. Itàlia, per força, havia d'enlluernar i alhora captivar d'una manera fascinant la sensibilitat del nostre personatge.

El matrimoni —exemplar en tots sentits— va viure tranquil·lament, sense més adversitats que les econòmiques.

El seu ideal catalanista i la seva activitat sòcio-cultural el van portar a l'Ajuntament de Girona, del qual en va ser regidor per haver guanyat aquest càrrec en les eleccions del dia 11 de novembre de 1917, com a candidat per a la Lliga Regionalista. Formà part d'una comissió municipal nomenada per redactar un projecte de creació d'una Escola d'Arts i Oficis, que, al capdavant, no va arribar a implantar-se¹¹.

Monsalvatje a mitjan de 1919 va caure malalt. Es trobava feble, no podia fer esforços i els metges li recomanaren repòs. L'any següent, per refer-se va anar a passar una temporada tot sol a la parròquia de Solius del terme de Platja d'Aro. Era convenient evitar tota mena de contagis.

Va passar un temps i semblava que millorava. Ell també s'ho creia. I fins i tot, els metges.

Com que la Banca Monsalvatje, casolana i patriarcal, se n'havia anat a rodar, Xavier va acceptar la gerència del Banc de Terrassa, sucursal d'Olot. Però ja era tard. La malaltia que el rosegava per dins i l'enyorança de la seva estimada Girona, el van acabar d'enfonsar i a Ca La Plaça —l'edifici pairal de la família de la seva dona a Olot (c. Carnisseries, 2) a dos quarts de sis de la tarda del dia 26 de febrer de 1921 va morir d'una congestió cerebral, com va certificar el metge i amic, senyor Evelí Barnadas¹². Tothom el va plorar.

Ex-libris de
Monsalvatje.

La seva obra

Potser el gran mèrit de Xavier Monsalvatje i Iglesias va ser el d'haver estat a Girona el promotor de qualsevol activitat organitzada a favor de la seva ciutat d'adopció. Removia cel i terra per aconseguir els seus propòsits.

Per si això no fos prou va ser per damunt de tot un mecenes autèntic. Rahola confessava¹³ que donava la mà «als joves escriptors i als artistes gironins del seu temps, i si de vegades algun li corresponia amb ingratitud, no se'n planyia pas; car feia el bé espontàniament per imperatiu cordial, sense propòsits ulteriors i sobretot sense aquell afany espectacular que fa antipàtiques i odioses les accions més generoses».

Per a Joan de Palau, Xavier Monsalvatje, durant els primers vint anys d'aquest segle influi en l'afinament cultural i artístic de Girona «a la qual tan estimava»¹⁴.

Si aquesta faceta és una de les més importants de la seva obra, no va pas ser l'única.

En el fons, essencialment, ell va ser un literat en el sentit més estricte de la paraula.

Col·laborà amb articles literaris de bona llei a «Lo Geronès» (1902-1903); «Pàtria» de Sant Feliu de Guíxols; «Almanac del Cucut» (1908); «Joventut» de Barcelona, utilitzant el pseudònim Alfons Trinxet; «El Poble Català» (1906 a 1914); «Estil»; «Revista olotina» (1908); «L'esquella de la Torratxa»; «El Norte» de Girona; «Flirt», revista gironina; «Les nostres lletres»; «Clar i net»; «El Gironès»; «La Comarca d'Olot»; «Diario de Gerona» (1917-1918).

Va fundar revistes d'un nivell tan digne com «Lletres», «Cultura», «Ploma i llapis» i «L'enderroc» (esmentat més enrere) la majoria de les quals, de vida efímera i no pas per la seva culpa.

Ara bé, el Monsalvatje literat l'hem d'anar a buscar en «Ombres» (recull d'onze articles, alguns publicats a la revista barcelonina Joventut), que li va prologar Carles Rahola en el qual, entre altres coses, ens diu «Tots em plauen; car jo aymo les llegendes, les visions, els somnis; lo incompreensible (...) la paraula dita amb misteri que no sabem de quina ombra ha vingut (...) però aymo també la realitat de tots els dies: la dona de carn que estremem palpitant en nostres braços...»¹⁵.

La crítica¹⁶ va rebre «Ombres» amb els braços oberts i amb comentaris favorables. Era la seva primera obra i ja s'hi endevinava un escriptor de mèrit, enamorat dels ideals modernistes i amb certes influències de Maupassant, Lorrain, Pierre Luys, Mirbeau... Uns remarcaven la seva ironia, la seva pulcritud i el fustigament suau en la forma; sense pietat en el fons; altres el titllaven d'artista refinadíssim, d'ànima de visionari, d'enamorat eterna-

ment de la bellesa. Aquests seran els trets que millor caracteritzaran la seva prosa.

Després d'«Ombres», Monsalvatje publicà, en col·laboració amb Joaquim Pla, la joia bibliogràfica «Terra de Gestes i Beutat». Girona¹⁷ que és, per a mi, el llibre que reflecteix —pel que fa als seus autors— un amor més viu, ardent i apassionat envers aquella ciutat. El volum té l'aparença d'un breviari, que vulgues o no vulgues, s'ha de llegir a poc a poc, assaborint paraula a paraula, com els versets de la Bíblia.

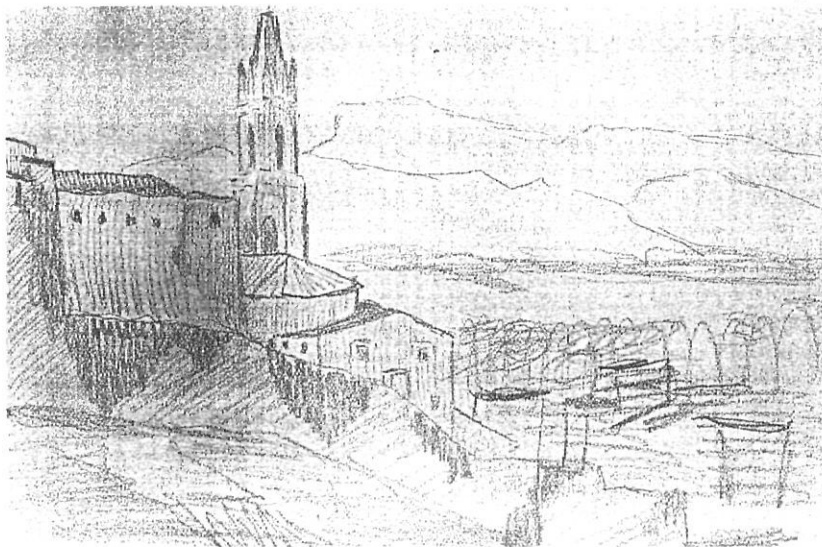
El llibre, per ell tot sol és una joia tipogràfica. Hi són refinadament cuidats tots els detalls: tipus de lletra, la mida de les pàgines, les il·lustracions, les vinyetes, la qualitat del paper i el disseny general. Evidentment delata l'espiritualitat d'uns homes pulcres i d'una sensibilitat equilibrada. Els monuments, les glòries, la beutat de la ciutat, Girona en la pintura, en la literatura... Aquests i altres per l'estil són els grans temes que configuren el llibre.

Algú va dir que era una guia espiritual de les bel·leses de Girona¹⁸. No en va, en comentar-la molts prodiguen la paraula «somni» i «somniadors» en el sentit seràfic i eteri del mot. Qui vulgui aprendre a estimar la ciutat de l'Onyar, de la Devesa, dels vells carrers i dels llocs oblidats que agafi aquesta joia de paper i es posi a llegir-la en un pregon silenci, a l'ombra de la catedral o dels racons del passeig arqueològic¹⁹.

La idea que millor resumeix el contingut del llibre és la que trobem a la pàgina 52 que literalment transcrivim: «Nosaltres volem reivindicar per a Girona una glòria més excelsa que la més o menys migrada d'uns fets heroics i sagnants. Es refereixen a la guerra de la Independència). I que aquesta glòria que avantposem als llores, ja un xic marçits de la guerra, és la glòria de les gestes de la pau: la de les lletres gironines; la de l'aristocràcia i noblesa de la ciutat i la dels humils artesans feinadors que en la soledat i migradesa dels seus

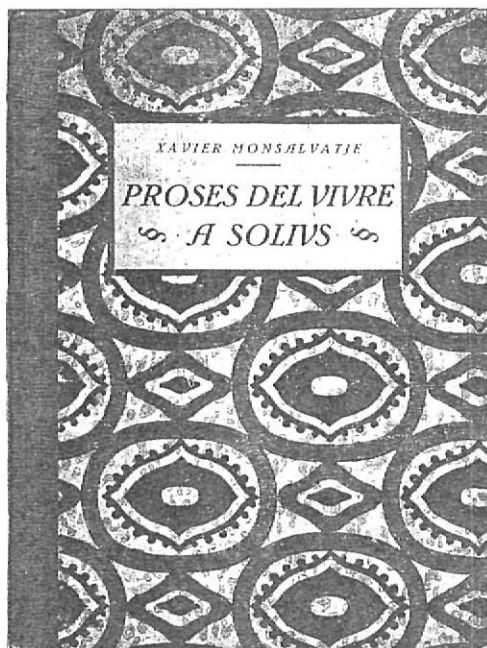
«Terra de gestes i de beutat», breviari gironí.

Girona en un dibuix original de Xavier Monsalvatje.

NOTES

1. Carles Rahola. «Xavier Monsalvatje. Assaig per a una biografia sentimental». Girona. Gràfiques Darius Rahola. Premsa, 5. 1934. Pag. 16-17.
2. Prudència Bertrana. «La publicitat» 19-3-1925.
3. Josep Pla. «Retrats de passaport» dedicat al músic Xavier Monsalvatje i Bassols.
4. Josep M. Junoy. «La Veu de Catalunya», 25-5-1922.
5. Josep Pla. «Retrats de passaport» ja citats.
6. Vila Palà C. «Escuelas Pías de Olot». Imprenta Calatrava. Salamanca. 1974.
7. Xavier Monsalvatje i Bassols. «Papeles autobiográficos». Fundación Banco Exterior. Madrid. 1988.
8. «La Lucha». 12-1-1902.
9. «La Publicitat», 8-6-1927.
10. Carles Rahola. «Biografia sentimental» ja citada.
11. Idem. Nota a la pàgina 5.
12. Registre Civil d'Olot. Partida de defunció.
13. Carles Rahola. «Biografia sentimental» pàg. 17.
14. Joan de Palau. «La Publicitat» 2-4-29.
15. «La Publicitat». 11-12-1906.
16. Crítiques d'«Ombres» es van publicar a «S'Cherzando». Girona. Juliol 1906; «Lo Geronés», 7-7-1906; «El Pacte» de Sabadell, 7-6-1906; «L'Il·lustració Catalana» 1906; «La Crònica» de Palafrugell, 3-7-1906; «Catalònia», Barcelona, 25-7-1906; «Pàtria Nova» de Reus, 16-6-1906; «El Autonomista», Girona, 16-6-1906 i altres.
17. Estampada als obradors tipogràfics de Dalmau Carles Pla i cia. Girona. 1-8-1917.
18. «El Autonomista», 5-9-1917.
19. Publicaren crítiques de «Terra de Gestes i Beutat». Girona: «La Veu de Catalunya» 2-1-1919; «El Gironés» 20-9-1917; «La Publicitat», 30-9-1917; «El Deber» Olot, 22-9-1917; «Vida Olotina», núm. 107; «Clar i net», Girona, 23-9-1917; «L'Il·lustració catalana», 21-10-1917; «Diario de Gerona», 2-9-1917 i altres.
20. Va reeditar-se a la «Biblioteca olotina» núm. 55, juny 1954. Imprenta Aubert. A cura de Joan Casulà.
21. Obradors, Dalmau, Carles Pla S.A. Girona. 1922.
22. «Diario de Gerona», 28 febrer de 1917.
23. «La Publicitat», 2-4-1929.
24. Aquest article figura íntegrament en «Terra de Gestes i Beutat». Girona. (pàg. 75).
25. «El Gironés», 29-9-1916.
26. «La Publicitat» 15-4-1923.
27. Carles Rahola. «Biografia» ja citada, pàg. 21, 24 i 25.
28. Josep Tharrats: «L'espiritualitat d'En Xavier Monsalvatje». «El Autonomista», 26-2-1923.

«Proses del viure a Solius», l'obra pòstuma de Monsalvatje.

aquesta suggerència.

Doncs bé, Athenea va dur una vida fulgurant i profitosa. Va consagrar-se a tot tipus d'activitats culturals. Per les seves sales hi van passar Puig i Cadafalch, mossèn Gudiol, Xènius, Carner, Ivon l'Escop, Montaner, Busquets... S'hi van fer exposicions pictòriques d'importància i s'hi donaren concerts d'una veritable qualitat. Vet aquí un altre tema —la història i la vida d'aquesta societat— que podria ser objecte d'un estudi profund.

A Girona, Athenea va deixar-hi petja molt forta i potser per aquest motiu i per la fidelitat catalanista que en tot moment va mantenir tingué els coneguts detractors de sempre.

Quan va desaparèixer l'any 1917 algun articulista intransigent li va dedicar un comentari alegrant-se de la desaparició total de l'Entitat i, no donant cap valor a la tasca de cultura que havia portat a cap la menyspreava gratuïtament.

També cal esmentar, com una altra faceta de l'obra seva, l'ordenació que va fer dels escrits inèdits del seu pare recuperant-los a profit de la història d'aquestes contrades.

Finalment no podem oblidar, encara que sigui molt de passada, l'artista traçut que va ser en la talla d'arquetes de fusta, vertaderes filigranes de bon gust, l'autor de dibuixos i arabescos per a mosaics modernistes i també el pintor qualificat i conscient d'unes teles plenes de poesia.

La devoció gironina

Dir que Girona va ser sempre la nineta dels seus ulls, no és descobrir cap Mediterra. A Girona, va dedicar els seus millors escrits i l'enyorança de Girona va ser l'espina que no es va treure mai de sobre; la que va portar clavada al pit fins ofegar-lo espiritualment i materialment.

Aquest aspecte de la seva vida li reconeix tothom.

Joan de Palau²³ confessava que Xavier Monsalvatje va viure amb entrega total envers la ciutat «a la qual tant estimà i que havia de deixar per sempre (al final de la seva vida) amb una recança infinita». A més a més va aprofitar sempre totes les ocasions per fer-ne l'elogi i el del seu paisatge. En un article que va publicar a «La Veu de Catalunya» del dia 9 de març de 1919 (com ho havia fet abans al mateix

obradors i tallers, ens han llegat, en nobles materials, la delicadesa del seu enginy, el miracle de les seves mans i la inspiració del seu geni».

Monsalvatje va escriure, encara, un breu relat —«L'anell triangular de la Deessa»— que va publicar a la «Revista Nova de Barcelona»²⁰ ambientat en l'antiga Grècia. Però sense cap dubte la seva millor obra és la titulada «Proses del viure a Solius»²¹ escrita un any abans de morir i editada, després de la seva mort, per un grup d'amics incondicionals.

Valia la pena que aquestes proses sortissin a la llum pública per poder conèixer fins on arribava la capacitat d'observació, la puresa de llenguatge, la sensibilitat i l'exaltació dels petits i insignificants incidents de cada dia i l'encís casolà de la vida humil, d'un escriptor com Xavier Monsalvatje portaveu d'un modernisme exacerbat.

No podem allargar-nos més. Ara hem de deixar el nostre escriptor per tal de descobrir-li altres mèrits i altres activitats. Hem de repetir que, en allò que més excel·lí va ser en la promoció cultural en tots els ordres.

Rusiñol, en dedicar-li «L'auca del senyor Esteve», el va qualificar de «Consol de l'Art a Girona».

Seguint aquesta línia, Monsalvatje va ser un dels fundadors —tal vegada el més rellevant— de la societat cultural Athenea que va crear-se —si no ens equivoquem— cap a l'any 1913. M'ha cridat l'atenció, i ho dic ara que ve a tomb, la predilecció que sempre va tenir el nostre home a utilitzar noms de llocs i personatges de l'antiguitat clàssica i de la Bíblia. Seria interessant reflexionar sobre aquesta qüestió i treure'n les conseqüències del cas. Jo només faig

periòdic el 16 de novembre) escriu aquestes càlides paraules que transcrivim: «Com els pastors de Ghirlandajo evocats per Maurice Barrés, caldria que a l'oració quotidiana «Senyor, el nostre pa de cada dia doneu-nos avui», hi ajuntéssim aquest altre prec «I mantingueu la joia de viure en aquest bell paratge» «Vulgueu Senyor, també conformar els nostres actes a l'emoció de la seva bellesa eternal. Car la bellesa de la ciutat, serà sempre el nostre més preuat tresor»²⁴.

En un article²⁵ defensava a punta d'espasa la Devesa, què era i què havia de ser per als gironins.

Lluís G. Pla Prev. reafirmava aquest amor dient que «totes les iniciatives d'art i lletres a Girona conegueren l'amor de la seva col·laboració més esforçada».

Si llegim entre ratlles les «Proses del viure a Solius» descobrirem, el que posa de relleu Ship-boy²⁶: Que Xavier Monsalvatge «és, per damunt de tot, un enyorat de Girona».

Amb vertadera emoció Carles Rahola insisteix en la mateixa idea tot dient: «El qui no s'hauria volgut moure de Girona per res del món (...) va veure's obligat a anar a passar una llarga temporada a muntanya, al poble de Solius! (...) Nom evocador (...) solitud i, per damunt de tot, l'ensomni i l'enyorança constant de Girona, que el malalt potser no tornarà a veure mai més». (...) i l'amic s'extingirà (...) barrejant-se en el seu pensament, juntament amb els éssers estimats, la visió de Girona —que ho haurà estat tot per a ell amb les seves velles pedres besades pel sol vermell de la posta».

«Pensem —diu Rahola— en les coses que hauria pogut fer Xavier Monsalvatge, un cop assolits la serenitat i l'equilibri, si hagués viscut una llarga vida!... Jo crec que la ciutat distreta no s'ha adonat ben bé de la pèrdua immensa que per a ella, especialment, significa la desaparició de qui sentia tan intensament les seves glòries i les seves beutats²⁷.

Després de la seva mort els homes més distingits d'aquest país s'alçaren i agruparen per retre-li l'homenatge i dedicar-li —en actes i articles necrològics— el testimoni de la seva entusiasta admiració²⁸.

Nosaltres, ara i aquí, reivindiquem —amb més força que mai— la seva merescuda memòria.

Alexandre Cuéllar és escriptor.

Olimpiada
Cultural

LA COBLA i LA MÚSICA

Sisè premi musical
de composició
per a cobla
de les viles
de Ceret i Banyoles

I Aquesta convocatòria és oberta a tots els compositors nacionals o estrangers, que podran concorrer a qualsevol o a varius dels premis proposats.

II Es convoquen els premis següents:

Obra per a una cobla, premi 500.000 ptes.

Obra per a dues cobsles, premi 700.000 ptes.

Obra per a tres cobsles, premi 1.000.000 ptes.

Obra per a cobla i cor, premi 700.000 ptes.

Premi especial juvenut per a compositors nascuts a partir del 1r de gener de 1960, 500.000 ptes.

El Jurat està facultat per concedir accessits, en tots els premis, si considera que alguna obra reuneix prou qualitat. També podrà declarar desert el premi en el cas que les obres que s'hi presentin no assolixin la qualitat necessària.

III Les obres seran composicions per a cobla, però no sardanes. Les composicions per a cobla i cor, seran sobre el poema que s'inclou al final de les bases. Hauran de ser rigorosament inèdites. No poden haver estat interpretades públicament ni premiades en cap altre concurs.

IV Les obres es presentaran instrumentades per a cobla en la formació habitual d'onze o tretze instruments, o per a dues o tres cobsles. En tots els casos podrà haver-hi complements de percussió si es consideren necessaris. També s'admetrà la inclusió d'algun instrument solista, estigui o no dintre de la formació habitual de la cobla.

Les obres per a cobla i cor seran per a una cobla i el cor podrà ser mixte o de veus iguals.

V Les partitures hauran d'incloure la transcripció per a piano en la seva part inferior i anar acompanyades de les corresponents partícels.

VI En les partitures i partícels només hi constarà el títol de l'obra i un lema. Les dades de l'autor (nom, cognoms, adreça, telèfon, i si opta al premi especial juvenut, data de naixement) figuraran a part, en una targeta a l'interior d'un sobre clos, a l'exterior del qual només hi figurarà el lema i el títol. Qualsevol indicació o senyal sobre les partitures o partícels que permeti identificar l'autor, l'exclourà automàticament del concurs.

VII Les obres seran tramèses a PROSOLBA SA, Passeig de la Indústria 25, 17820 Banyoles. S'especificarà clarament en el sobre: "Premi Extraordinari de Composició per a Cobla", i el premi al qual optin.

VIII El termini d'admissió de les obres acabarà: Per les que optin als premis per a una cobla, dues cobsles i especial juvenut: a les 24 hores del dia 15 de juliol de 1990.

Per les que optin als premis per a tres cobsles i cobla i cor: a les 24 hores del dia 15 d'agost de 1990.

IX El Jurat serà designat per les entitats organitzadores. Estarà constituït per persones de reconeguda solvència musical. La seva composició no es farà pública fins després del veredicte i les seves decisions seran inapel·lables.

X El Jurat estudiarà totes les obres presentades i donarà a conèixer el seu veredicte la primera setmana d'octubre de 1990. El veredicte es publicarà en els mitjans habituals de premsa i ràdio.

L'acte d'obertura de pliques i lliurament de premis es farà en una festa especial programada dintre del mateix mes d'octubre.

XI Les obres premiades s'estrenaran en els Concerts de Música per a Cobla programats a Banyoles i podran ser dirigides pels seus autors.

XII Els originals de les obres premiades quedaran en propietat del Foment de la Sardana de Banyoles, que es reserva el dret de poder executar-les, imprimir-les o enregistrar-les. La propietat intel·lectual serà de l'autor, amb el compromís que sempre que s'editi o s'interpreti constarà "Premiada a Banyoles en el Premi Extraordinari de Composició per a Cobla de l'Olimpiada Cultural de Barcelona 92".

XIII Els originals no premiats es retornaran a llurs autors, sempre que ho sol·licitin per escrit a la mateixa adreça de Prosolba SA abans del 31 de desembre de 1990.

XIV Una vegada presentat, no es permetrà la retirada de cap original. El fet de participar al concurs implica la plena acceptació d'aquestes bases.

NOTA Es posarà a disposició dels compositors que ho sol·licitin material tècnic pel coneixement de la cobla. Tant aquest material com les bases estan a disposició dels sol·licitants, en català, castellà, francès i anglès.